

Sammanfattning av fredagens predikan 9 augusti 2024:

"Incidenter ur den helige profets (sa) liv – Banu Mustaliqs expedition"

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sa Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba) att han före Jalsa hade nämnt expeditionen Muraisi', och det hade nämnts att Abdullah bin Ubayy sa opassande saker om den Helige Profeten (sa) och antog hycklande sätt.

Hycklarnas ofog leder nästan till inbördeskrig

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver:

"I slutet av detta krig stannade den Helige Profeten (sa) i Muraisi" i några dagar. Men under denna vistelse inträffade en olycklig incident, som nästan ledde till utbrottet av inbördeskrig mellan de svagare muslimerna. Men den Helige Profetens (sa) visdom och magnetiska inflytande räddade muslimerna från de farliga följderna av detta ofog. Det hände sig att en tjänare till Hazrat Umar (ra) vid namn Jahjah gick till källan i Muraisi för att hämta lite vatten. Av en slump kom en annan person vid namn Sinan, som var från Ansars konfederationer, också till våren. Båda dessa individer var okunniga gemene man. Ett bråk uppstod mellan dem två vid våren, och Jahjah slog Sinan. Det gjorde det, och Sinan började skrika och skrika, "O folket i Ansar! Kom till min hjälp, jag har blivit slagen." När Jahjah såg att Sinan kallade sitt folk för att hjälpa honom, började han också ropa efter sina egna: "O Muhajirin, kom hit, spring!" När Ansar och Muhajirin hörde denna röst, rusade en mängd av dem mot källan med sina svärd i hand, och innan de visste ordet av hade en ganska stor hord människor samlats. Vissa okunniga ungdomar var på väg att attackera varandra, men några få kloka och trogna Muhajirin och Ansar anlände till platsen i tid, som omedelbart skilde åt folket och försonade sig mellan dem. När den Helige Profeten (sa) fick nyheten om detta, uttalade han att detta var en manifestation av okunnigt beteende och uttryckte sitt missnöje. På så sätt avgjordes saken. Men när nyheterna om denna händelse nådde Abdullah bin Ubayy bin Sulul, som också var närvarande i denna Ghazwah, ville denna onde man återuppliva oordningen. Han hetsade kraftigt sina anhängare mot den Helige Profeten (sa) och sa, "Detta är ditt eget fel, det är du som har gett dessa främlingar tillflykt och låtit dem härska över dig. Du har fortfarande en möjlighet att avstå från ditt stöd för dem och de kommer att lämna sig själva." Så småningom gick denna eländiga man så långt som att säga:

"Vänta bara och se, nu när vi kommer till Medina, kommer den mest ärade mannen eller folket att förvisa den eller de mest skamliga personer från staden."

Vid den tiden var en uppriktig ung man från muslimerna vid namn Zaid bin Arqam (ra) närvarande. När han hörde dessa ord om den Helige Profeten (sa) från Abdullahs mun, blev han rastlös och förmedlade nyheter om denna händelse till den Helige Profeten (sa) genom sin farbror. Vid den tiden satt Hazrat Umar (ra) i sällskap med den Helige Profeten (sa) och när han hörde dessa ord, blev han uppflammad av ilska och indignation. Han underkastade sig den Helige Profeten (sa), "O Allahs Sändebud! Ge mig tillåtelse, jag skall halshugga denna hycklande och uppviglande man." Den Helige Profeten (sa) svarade, "Låt det vara Umar! Vill du att folk ska sprida nyheten att Muhammed dödar sina egna anhängare?" Sedan kallade den Helige Profeten (sa) Abdullah bin Ubayy och hans anhängare och frågade dem angående denna fråga. De svor alla att de inte hade sagt sådant. Några bland ansarerna gick också in och sade: "Kanske Zaid bin Arqam kan ha tagit fel." Vid detta tillfälle accepterade den Helige Profeten (sa) uttalandet av Abdullah bin Ubayy och hans anhängare, och avvisade underkastelsen av Zaid (ra). Efter detta blev Zaid (ra) djupt bedrövad, men koranens uppenbarelse sändes senare ner som bekräftelse på Zaid (ra), och hycklarna förklarades vara lögnare. Den Helige Profeten (sa) kallade Abdullah bin Ubayy och hans anhängare för att informera dem om denna bekräftelse och instruerade Hazrat Umar (ra) att beordra en omedelbar avgång. Det var middagstid, och i allmänhet skulle den Helige Profeten (sa) inte avgå vid en sådan timme, för på grund av klimatet i Arabien var detta en tid av intensiv hetta och det var extremt svårt att resa vid den här tiden. Men i ljuset av de rådande omständigheterna ansåg den Helige Profeten (sa) att det var bäst att ge sig av på en gång. Därför, enligt hans befallning, förberedde den muslimska armén att genast avgå. Det var kanske just vid detta tillfälle som Usaid bin Hudair Ansari, som var en mycket känd hövding för Aus-stammen, presenterade sig inför den Helige Profeten (sa) och underkastade sig: "O Allahs Sändebud! Du marscherar normalt inte vid den här tiden på dygnet. Vad har hänt idag?" Den Helige Profeten (sa) sa: "Usaid! Har du inte hört Abdullah bin Ubayys ord? Han säger att, *'När vi väl kommer till Medina ska den mest hedrade individen kasta ut den elakaste.'*" Usaid (ra) sa spontant, *"Sannerligen, o Allahs sändebud, du kan säkert kasta ut Abdullah från Madīnah. Gud! Det är du som är mest hedervärd och det är han som är mest skamlig."* Sedan fortsatte Usaid (ra) med att skicka in:

"O Allahs sändebud! Du är medveten om att Abdullah bin Ubayy före din ankomst var mycket vördad bland sitt folk, och de var på väg att acceptera honom som en kung, men detta var blandat till damm när du kom. På grund av denna anledning hyser hans hjärta avundsjuka mot dig. Bry dig inte om hans nonsens och förlåt honom." (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 428-431)

Abdullah bin Ubayy bin Sulul skamlad av sin egen son

Hans Helighet (aba) sa att när Abdullah bin Ubayys son fick reda på allt detta och vad Hazrat Umar (ra) sa, gick han till den Helige Profeten (sa) och sa att om han hade för avsikt att döda Abdullah bin Ubayy så skulle han ge honom kommandot att göra det och han skulle ge honom hans huvud. Men eftersom han brydde sig så mycket om sina föräldrar, fruktade han att om någon annan skulle befallas att döda hans far, så skulle han kanske inte orka se honom gå omkring utan att döda honom och därmed gå in i helveteselden. Den Helige Profeten (sa) svarade genom att berätta för honom att han inte hade för avsikt att döda Abdullah bin Ubayy och inte heller hade han befallt det. Istället sa den Helige Profeten (sa) att de skulle behandla honom med vänlighet. Abdullah bin Ubayys son sa att även om det var meningen att Abdullah bin Ubayy skulle bli ledare för Medina innan den Helige

Profetens (sa) ankomst till Medina, så upphöjde ledningen för den Helige Profeten (sa) människorna i Medina.

Hans Helighet (aba) sa att den Helige Profeten (sa) inledde sin resa tillbaka till Medina. Han reste på kvällen, hela kvällen och in på morgonen. Under hela resan steg ingen av sina berg förutom för att svara på naturens rop eller för att be. Den Helige Profeten (sa) företog sig denna långa resa för att människor skulle glömma vad Abdullah bin Ubayy hade sagt dagen innan. Hazrat Zaid (ra) red på sitt berg bakom den Helige Profeten (sa). När den Helige Profeten (sa) berg skulle sakta ner, sparkade han den med hälarna för att få den att gå snabbare. När den Helige Profeten (sa) red fick han en uppenbarelse, och efter att uppenbarelsen var fullständig informerade den Helige Profeten (sa) Hazrat Zaid (ra) att han verkligen hade hört rätt och att Allah den Allsmäktige hade intygat detta faktum att han hade talat sanning.

Hans Helighet (aba) sa att efter att denna uppenbarelse mottagits av den Helige Profeten (sa), kom två följeslagare (ra) över Abdullah bin Ubayy och skällde strängt ut honom för vad han hade gjort. De informerade honom om att Gud hade sänt ner uppenbarelsen som intygade att Zaid (ra) hade talat sanningen. De sa att de aldrig mer skulle tala till förmån för Abdullah bin Ubayy förrän det var känt att han hade ändrat sitt sätt, för de hade inte trott på Zaid (ra) tidigare för hans skull, men nu hade uppenbarelsen skickats ner som bekräftade sveket av Abdullah bin Ubayy.

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver:

'Abdullah bin Abdullah bin Ubayy var så upprörd mot sin far att när den muslimska armén satte tillbaka till Medina, stod Abdullah (ra) framför sin far och blockerade hans passage och sa: "Vid Gud! Jag kommer inte att tillåta dig att återvända, förrän du med din egen tunga bekänner att den Helige Profeten (sa) är mest hedrad och att du är den mest skamfylade." 'Abdullah pressade sin far till en sådan grad att han till slut var tvungen att säga dessa ord, på vilka Abdullah lämnade honom fri att fortsätta. När återresan började tillbringades resten av den dagen, hela natten och början av följande dag av den muslimska armén i kontinuerlig marsch. När lägret äntligen sattes upp var folket så fruktansvärt utmattade att de alla föll i djup sömn. Därför, på detta sätt, genom den Helige Profeten (sa) visdom avleddes folkets uppmärksamhet bort från denna obehagliga händelse och omdirigerades till något annat under en ganska lång tid. Således skyddade Allah den Upphöjde, genom sin nåd, muslimerna från hycklarnas ofog. I själva verket hade det alltid varit hycklarnas ansträngning att sporra till ett tillstånd av inbördeskrig och intern splittring bland muslimerna, och om det var möjligt att sänka den Helige Profeten (sa) position i deras ögon. Men islam och den Helige Profeten (sa) magnetiska personlighet hade skapat ett sådant enhetsband bland muslimerna att ingen konspiration kunde bryta den. Sådana känslor av respekt och vördnad, lojalitet och trofasthet, och kärlek och tillgivenhet hade slagit rot i muslimernas hjärtan för den Helige Profeten (sa), att det inte var i människans makt att skaka dessa känslor. Som sådan, bara överväga denna händelse ensam. Abdullah bin Ubayy, hycklarnas chef försökte dra fördel av en tillfällig konflikt mellan två vanliga muslimer, och sår på något sätt fröet av oenighet och oenighet mellan muslimerna, och skadar den Helige Profeten (sa) kärlek och vördnad. Men han möttes av ett absolut misslyckande och tvingades dricka ur förödmjukelsens bägare av sin egen son på ett sådant sätt att

han kanske aldrig glömde det förrän sitt sista andetag. (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 431)

Hans Helighet (aba) sa att senare sa den Helige Profeten (sa) till Hazrat Umar (ra) att om han hade beordrat Abdullah bin Ubayy att dödas när Hazrat Umar (ra) hade föreslagit, så skulle folk ha vänt sig bort och vägrat. Men om han nu skulle beordra samma personer att döda honom, så skulle de säkert göra det, eftersom saken hade blivit klar. Hazrat Umar (ra) sa att han förstod att den Helige Profetens (sa) åsikter var mycket mer välsignade än hans.

Incident med att den helige profetens (sa) kamel försvann

Hans Helighet (aba) sa att under denna resa gick den Helige Profetens (sa) kamel förlorad. Längs vägen hade den Helige Profeten (sa) stannat vid en brunn cirka 40 kilometer från Medina. Muslimerna hade låtit sina djur beta, men det kom en storm som gjorde att den Helige Profetens (sa) kamel Qaswah gick vilse. Muslimerna letade överallt. En judisk hycklare som tydligen visade att han var muslim men i verkligheten fortfarande var en jude vid namn Zaid bin Lusait frågade varför alla sprang omkring. När han fick veta att de letade efter den Helige Profetens (sa) kamel, sa han, säger inte Allah bara till dem var den är? Följeslagarna tyckte att detta var konstigt och kunde urskilja hans hyckleri. De frågade om han var en sådan hycklare, varför gav han sig ut med dem? Han svarade att han hade gett sig av med muslimerna endast för världslig vinning. Han frågade återigen varför Allah inte bara avslöjade var kamelen var. Kompisarna sa att om de hade vetat att han hyste sådana tankar skulle de aldrig ha tillåtit honom att ge sig ut med dem. Han sprang iväg och gick för att sitta med den Helige Profeten (sa) för att hålla sig skyddad. Allah hade dock redan uppenbarat för den Helige Profeten (sa) vad denne hycklare hade sagt. Och så sa den Helige Profeten (sa) att en hycklare satt bland dem som jublade över att den Helige Profeten (sa) förlorade sin kamel och undrar varför Allah inte bara avslöjar var kamelen befinner sig. Den Helige Profeten sa då att Gud verkligen hade uppenbarat för honom var kamelen befann sig; den låg i en passage precis framför och dess tyglar fastnade i ett träd. Följeslagarna gick och hittade kamelen precis som den Helige Profeten (sa) hade beskrivit. Hycklaren blev förstummad. Han gick till följeslagarna och frågade om de hade informerat den Helige Profeten (sa) om vad han hade sagt. När de berättade för honom att de inte hade det, sa han att efter det han hade sett och när den Helige Profeten (sa) hittade sin kamel, hade han nu insett verkligheten och den dagen accepterade han verkligen islam. Han återvände sedan till den Helige Profeten (sa) och sökte förlåtelse.

Hans helighet (aba) sa att han skulle berätta ytterligare detaljer i framtiden.

Upprop för böner i ljuset av ofog mot Ahmadis i Bangladesh och Pakistan

Hans helighet (aba) uppmanade till böner för förhållandena i Bangladesh. Upproret mot regeringen har eliminerat deras makt, men oordningen fortsätter fortfarande. Det sägs att det skedde en viss förbättring igår. Men motståndare till gemenskapen har utnyttjat omständigheterna och börjat attackera Ahmadis. Våra moskéer har attackerats och bränts, på samma sätt har Jamia Ahmadiyya och andra byggnader som tillhör gemenskapen attackerats, vandaliserats och bränts. Några Ahmadis har också blivit allvarligt skadade till följd av att de blivit misshandlade. Många Ahmadi-hem

attackerades och brändes också. Faktum är att vissa har bränts ner helt medan andras tillhörigheter brändes. Det råder ett tillstånd av fullständig oordning och det här är andra gången som Ahmadis har tvingats möta sådana svårigheter. Men deras tro har inte vacklat det minsta. De är fasta i tron och har sagt att de kommer att bära detta för Allahs skull. Hans helighet (aba) bad att må Allah skänka hans barmhärtighet och nåd och hålla Ahmadiis under Hans skydd och må Han gripa motståndarna.

Hans Helighet (aba) uppmanade också till böner för ahmadierna i Pakistan där förhållandena förvärras. Hans helighet (aba) bad att må Allah skydda dem mot allt ont. Dessa dagar arbetar präster och andra som letar efter egen vinning aktivt mot Ahmadiis. De begår grymheter i Allahs och Hans Sändebuds (sa) namn. Hans helighet (aba) bad att må Allah snabbt ta dem till uppgiften.

Hans helighet (aba) uppmanade också till böner för muslimerna i Palestina och bad att må Allah gripa dem som begår dessa grymheter och snabbt få ett slut på grymheterna.

Hans helighet (aba) uppmanade allmänt till böner för den muslimska världen så att de grymheter som begås mot varandra kan komma till ett slut. Må de upprätta en sann förbindelse med Gud och erkänna Tidens Imam. Bara detta är vägen till deras frälsning, men de bryr sig inte.

Sammanfattning utarbetad av The Review of Religions